

דבר תורה לפרשת לך- לך מאת הרבנית נעמי שפירא

פרשת השבוע פותחת בציווי לאברהם "לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך...", ולא מוזכר שבחו של אברהם לפני הציווי, כפי שמוזכר בתחילת פרשת נוח על נוח.

בשאלה זו דן הרמב"ן {יב' א'},,, "כי מה טעם שיאמר לו הקב"ה עזוב ארצך ואיטיבה עמך טובה שלא היתה כמוהו בעולם מבלי שיקדים שהיה אברהם עובד אלוקים או צדיק תמים",,,, אבל הטעם מפני שעשו אנשי אור כשדים עמו רעות רבות על אמונתו בהקב"ה, והוא ברח מהם ללכת ארצה כנען ונתעכב בחרן, אמר לו לעזוב גם אלו ולעשות כאשר חשב מתחילה,,, אבל התורה לא תרצה להאריך בדעות עובדי עבודה זרה,,, "

כלומר, סיבת אי הזכרת גדולתו של אברהם כפתיח לציווי היא הימנעות התורה מעיסוק בענייני עבודה זרה.

על כך שואל הרבי מלובביץ' {אוצר ליקוטי שיחות לך לך ב'} שעדיין לא ברור מדוע התורה לא הזכירה את שבח אברהם ללא ציון הניסיונות שלו מול עובדי ע"ז, כפי שהיא הזכירה,,, "נוח איש צדיק תמים"?,,

אלא, שעניינו של אברהם איננו סיפור מעשיו, מופלאים ככל שיהיו. יחודו של אברהם הוא בפניית ה' אליו בציווי. פנייה זו מבטאת את מדרגת אברהם, ומדרגת כל יהודי, כמצווים מאת ה'. ציווי שיוצר צוותא וחיבור בין נברא לבורא, דבר שהוא מופלג ובלתי נתפס בשכל אנושי.

בתודעה האנושית אדם יכול להתקרב ככל האפשר מבחינתו לאלוקים. אך בינו לבין הבורא ישנו פער בלתי ניתן לגישור.

הפנייה אל אברהם בציווי מבטאת את הגשר שבין בורא לנברא.

הרבי מסביר שהנבראים תמיד נמצאים במציאות נברא. לעומת זאת, בני ישראל הם במהותם ענין של אלוקות שבתוך הבריאה. או בלשון אחרת, כל האומות הם הגילוי העליון ביותר של הנבראים. ועם ישראל הם הגילוי התחתון ביותר של הבורא.

אצל בני נוח, המצוות שהם מצווים בהם, באות לזכר אותם ולהשלים את העולם. לעומת זאת, אצל בני ישראל, המצוות באות בעיקר כדי שיהיה צוותא וחיבור עם הבורא.

לכן, הברכה שה' מעניק לאברהם על קיום הציווי האלוקי היא שותפות וצוותא עם הבורא, כפי שמתבהר בדברי רש"י "והיה ברכה" "הברכות נתונות בידך. עד עכשיו היו בידך ברכתי לאדם ונוח, ומעכשיו אתה תברך את אשר תחפוץ".